השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף **דער השגחה פרטית האטליין**

ראש השנה תשפ"ז ✕ **עלון 207**

בהשגחה

די ווערטער וואס האבן צוריקגעברענגט

א איד האט מיר דערציילט:

איך האב אין א געלעגנהייט זיך געטראפן מיט א איד וואס האט אויסגעזען ממש אויסערגעוויינליך.

דער איד האט זיך געעפנט פאר מיר און דערציילט: "זאלסט וויסן, איוב וואלסט מיר באגעגנט מיט צוויי יאר צוריק - השם ישמרנו, וויאזוי איך האב דעמאלטס אויסגעזען.

"איך קום פון א גאר פרומע און חסידישע היים," האט ער דערציילט, "אבער נאך אלס גאר אינגער בחור'ל בין איך נעבעך געפאלן פון איין נידריגע מדריגה צום צווייטן, ביז איך בין אנגעקומען ממש צום תהום.

איך האב כמעט נישט געהאט קיין קשר מיט מיינע עלטערן.

איין אוונט רופט מיר מיין טאטע אן און זאגט: 'איך און די מאמע ווילן רעדן מיט דיר.' איך האב מסכים געווען.

איך בין אריבערגעקומען צו מיינע עלטערן אינדערהיים, זיי האבן זיך אראפגעזעצט מיט מיר און אנגעהויבן וויינען - א געוויין אן קיין קאנטראל. טרערן האבן גערונען פון זייערע פנימ'ער אן אויפהער; זיי האבן פרובירט ארויסצוברענגען אווארט פון מויל, אבער אן ערפאלג.

א האלבע שעה איז אזוי אריבער, וואס זיי האבן פשוט געוויינט.

נאך א האלבער שעה האט מיין טאטע ענדליך באוויזן ארויסצוואורטן די דאזיגע ווערטער:

'מיין טייערער זון, מיר האבן דיר נאר אהערגערופן צו זאגן איין זאך: וואו אימער דו ביסט, אין וועלכע מצב דו געפינסט זיך, און אין וועלכע צייט - מיר שטייען צו דיין האנט. דו האסט א טאטע, דו האסט א מאמע וואס האבן דיר ליב נישט קיין חילוק וואס. וואו אימער דו דארפסט - קום און בעט.'

דער איד האט געענדיגט זיין רירנדע מעשה און געזאגט: "די דאזיגע אומבאגרעניצטע, ענדלאזע ליבשאפט, דאס איז וואס האט מיר צוריקגעברענגט אהיים."

דער מהר"ל (ראש השנה י"א) איז מסביר דעם סוד פון שופר בלאזן ראש השנה און דעם סוד פון שופר של משיח, וואס זענען בעצם די זעלבע זאך. דער שופר גיבט ארויס א פשוט'ן קול, כדי אלע אידן וואס זענען צעזייט און צעשפרייט, וואו אימער זיי זענען, זאלן זיי הערן דעם קול און זיך צונויפקומען צו איין פלאץ.

דאס קול שופר איז די קול דורך וועלכע דער הייליגער באשעפער זאגט פאר זיין פאלק: אין יעדן פלאץ און אין יעדן מצב - האב איך אייך ליב.

און דאס דאזיגע קול איז די אמת'ע גאולה.

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

אלעס איז לטובה

ערב ראש השנה ביים הייליגן מקובל רבי יהודה פתיה זצ"ל, עטליכע אומאנגענעמע פאסירונגען שפילן זיך אפ איינס נאכן צווייטן. די אנוועזנדע האבן אנגעהויבן טראכטן צי דאס איז חלילה א נישט גוטע סימן אויפן נייעם יאר, אבער רבי יהודה איז מחזק: "האט בטחון אינעם באשעפער!"

ס'איז ראש השנה ביינאכט, אין שטוב פון צדיק ר' יהודה פתיה. ארום פופציג ארימע אידן פון ירושלים זיצן ביים גרויסן טיש וואס איז געווען באדעקט מיט ליכט, געשמאקע חלות און איראקער פיתות, וואס דער גוטער ריח צעשפרייט זיך איבערן גאנצן שטוב, זיך אויסמישנדיג מיט די פיינע מאכלים וואס האבן געקאכט אין די ריזיגע טעפ אין קאך.

פלוצלינג האט איינער פון די ארעמע געסט זיך אויפגעשטעלט, און זיין שוך האט זיך פארהאנקערט אינעם עק פונעם זיידענעם טישטוך וואס האט אראפגעהאנגען ביזן ערד. מיט איין מאל איז דער גאנצער טישטוך אראפגעשלעפט געווארן. די שיינע גלאזערנע כלים האבן זיך צעבראכן אויף שטיקער, אלע ליכט זענען אומגעפאלן און פארלאשן געווארן, און דאס אויל פון די לעמפלעך האט זיך אויסגעגאסן איבערן גאנצן שטוב. אין איין מאמענט איז די לעכטיגע שטוב געווארן איין שטיק חושך און כאאס.

אבער צו יעדנס איבערראשונג, איז דער צדיק רבי יהודה בכלל נישט געווארן דערשראקן אדער אריינגעפאלן אין א כעס. א ברייטער שמייכל האט זיך באוויזן אויף זיין פנים, און ער האט אויסגערופן פון די פינסטערניש: "מיינע טייערע חשוב'ע געסט און בני בית - מיר גלייבן אז גארנישט אויף דער וועלט פאסירט נישט צופעליג, אלעס איז פונעם אויבערשטן, און אלעס וואס דער באשעפער טוט איז לטובה. מיר דארפן זיין פרייליך, און בעזרת השם וועלן מיר זוכה זיין צו א גוט און זיס יאר! חלילה מיר זאלן אריינפאלן אין א מרה שחורה אדער אין כעס אין אזא גרויסן טאג! לאמיר גיין ברענגען פייער פון א שכן און צוריק אנצינדן די ליכט, מיר וועלן אויפראמען דעם פלאץ, און אלעס וועט צוריק ווערן מסודר מיט שלום ושלווה." נישט לאנג דערויף איז דאס הויז צוריק געווארן ליכטיג פונקט ווי פריער. מ'האט אויפגערוימט וויפיל מ'האט געקענט. און מיט א לעכטיג און שטראלענדיג פנים איז רבי יהודה געשטאנען און געמאכט קידוש מיט א געוואלדיגע התרגשות.

דער עולם האט זיך געוואשן צו די סעודה, און די רעבעצין איז אריין אין קאך צו ברענגען די געשמאקע פיש. דער טאַץ איז געווען שווער, אנגעפילט מיט פילע פארציעס פיש. די רעבעצין איז געגאנגען פארזיכטיג, אבער די איבערבלייבענישן פונעם אויל אויף דער ערד האבן געמאכט אז ז' זאל זיך אויסגליטשן און

>>>

איבערגעבעטן

פערציג יאר זענען פארביי זינט איך בין געווען א אינגל אין חדר. דעמאלט, אין יאר תשמ"ז, האב איך געלערנט אין א חדר אין בארא פארק, וואו איך האב געהאקט א לעבן - אבער נישט נאר אויף א פאזיטיוון אופן. פון חדר בין איך אריבער אין ישיבה, און דארט האב איך אנגעהויבן פארשטיין וואס עס מיינט ערנסטקייט און באזעסנקייט, איך בין געווארן מער באוואוסטזיניג איבער די הארבקייט פון ענינים שבין אדם לחבירו. איך האב אלץ געפילט אן אחריות איבערצובעטן די וואס איך האב ווי געטון. ווען איך בין עלטער געווארן און זוכה געווען צו זיצן באהלה של תורה, האבן זיך ביי מיר פון צייט צו צייט דערוועקט חרטה-געפילן איבער מיין אויפפירונג אין די חדר יארן.

נאכמיטאג האבן מיר געהאט א לערער פאר לימודי חול מיט'ן נאמען ר' דיפטער. מיר, די תלמידים, פלעגן כסדר חוזק מאכן פון אים. אין יענע שעות האב איך געטון וואס עס האט מיר נאר אנגעפאקט, און לײדער האב איך גורם געווען דעם לערער פיל עגמת נפש. עטליכע חברים האבן זיך מיטגעכאפט מיט מיר, און איך האב שטארק מורא אז ער האט זייער געליטן פון אונז.

מיט די יארן האב איך געהערט אז ער איז נפטר געווארן. איך האב פרובירט צו געפינען זיין קבר אבער אן הצלחה. דערווייל בין איך ווייטער אנגעגאנגען מיט מיין לעבן, ברוך השם, א פארנומען לעבן פול מיט תורה און מצוות.

אין דעם כולל אין לעיקוואוד וואו איך לערן, קומען כסדר צו גייע יונגעלייט. איינער פון זיי, א גאנץ יונגער יונגערמאן, האט מיך געבעטן צו לערנען מיט אים. עס איז געווען אביסל מאדנע און נישט ממש אין פלאץ, אבער דער ענין וואס ער האט געוואלט לערנען האט מיר אויך אינטערעסירט, און אזוי זענען מיר געווארן חברותא. איין טאג זאגט מיר דער יונגערמאן:

"מיין מאמע איז יעצט אנגעקומען אהער אויף א באזוך פון ארץ ישראל."

"זי שטייט אין ביי דיר?" האב איך געפרעגט מיט א פריינטליכקייט.

"ניין, זי שטייט אין ביי מיין פעטער, דיפטער."

"דיפטער!" האב איך אויסגעשריגן מיט שאק. "ביסטו אפשר א קרוב מיט דעם דיפטער וואס איז געווען א מלמד אין חדר אין בארא פארק?"

"יא," האט דער יונגערמאן געענטפערט מיט א תמימות, און וויסן וואס פאר א שטורעם ער רודערט אויף ביי מיר אין הארץ. "מיין זיידע איז געווען א מאטעמאטיק לערער אין חדר."

"איך זוך אים שוין יארן לאנג!" האב איך אויסגעפלאצט. "איך בין געווען א ווילדע קינד, און איך האב שטארק חרטה אז איך האב אים גורם געווען צער. איך האב אים שוין לאנג געוואלט איבערבעטן."

"היינט איז פונקט זיין יארצייט," האט דער יונגערמאן צוגעלייגט א וויכטיגע דעטאל, רירנד. "מיין מאמע איז שוין געווען ביים קבר, און איך פלאן אויך אהינצוגיין נאך אביסל."

איך בין געווען ממש איבערראשט. פערציג יאר וואס איך זוך אים, און פלוצלונג ווער איך געוואויר אז דער יונגערמאן מיט וועמען איך לערן איז גאר זיין אייניקל. אונזער לערנען אינאיינעם ברענגט אים זיכער א נחת רוח אין הימל. יעצט האב איך געהאט די זכיה אים איבערצובעטן און לערנען משניות לעילוי נשמתו פונקט אין טאג פון זיין יארצייט. ווי דאנקבאר בין איך צום באשעפער פאר דעם!

לאות בין עיניך

רבי משה גראנדאש שליט"א, דער גבאי אין 'זכרון משה', דערציילט:

עש"ק נאכמיטאג גרייט איך צו דעם בית המדרש פאר שבת. כאטש עס איז כמעט אוממעגליך צו טרעפן א צייט ווען דאס שטיבל איז ליידיג, איז אבער פרייטאג נאכמיטאג א רואיגערע צייט ווען יעדער איז פארנומען אינדערהיים מיט די הכנות לכבוד שבת, וואס דאס האט מיר געגעבן א געלעגנהייט צו קענען אויפרוימען דעם פלאץ.

פלוצלינג טרעף איך אן אוצר וואס איז טייערער פון גאלד: א תפילין של ראש, און זיין פאר - די תפילין של יד. איך זוך אהין און אהער, אפשר וועל איך טרעפן עפעס א תפילין

<<< המשך השגחה עליונה

אראפפאלן מיט א זעץ, און דער גאנצער טאץ פיש האט זיך אויסגעגאסן.

א טויט-שטילקייט האט ארומגענומען דאס הויז. יעדער האט געקוקט מיט שרעק אויף די סצענע. אלע פיש זענען געלעגן אויף דער ערד, און די רעבעצין אינצווישן... רבי יהודה איז שנעל צוגעלאפן העלפן די רעבעצין, אבער דאן האט ער זיך אליין אויסגעגליטשט אינעם אויל און פיש-זאפט, און זיינע שניי-ווייסע בגדים זענען געווארן אנגעשמירט מיט א פעטע אראנדזשע קאליר. נאכדעם וואס רבי יהודה און די רעבעצין האבן זיך אויפגעשטעלט און זיך בארואיגט, איז רבי יהודה געשטאנען און אויסגערופן מיט א דראמאטישע שטימע: "מיינע ברידער און פריינט! דאס איז אלעס פונעם אויבערשטן! אלעס וואס האט דא היינט פאסירט איז גראד פון די האנט פון אונזער רחמנות'דיגן פאטער אין הימל, און אלעס איז זיכער לטובה. דער באשעפער האט אונז דאך אזוי ליב, און אן קיין שום ספק וועט ער אונז פארשרייבן א ניי יאר פיל מיט שפע, ברכה און הצלחה!" דער רבי האט ווייטער ממשיך געווען מיט ברען: "אוודאי האבן אסאך פון אייך אנגעהויבן מורא צו האבן נאך אלעס וואס האט דא פאסירט, נאך אזויפיל אומגליקן - אפשר איז דאס א רמז אויף שלעכטע זאכן וואס קענען חלילה פאסירן אינעם נייעם יאר... אבער ניין, ניין! מיר האבן נישט מורא! מיר וועלן האבן בטחון אינעם באשעפער! אלעס ווענדט זיך אין די מחשבה; אויב מיר טראכטן גוט - וועט זיין גוט! און אין דעם זכות וועלן מיר זיכער זוכה זיין צו א גוט יאר!"

אין די שפעטערע יארן האט רבי יהודה דערציילט אז יענע יאר איז טאקע געווען די מערסטע מוצלח, און ער האט זוכה געווען צו געוואלדיגע חידושים און גילויים אין תורה, סיי אין נגלה און סיי אין נסתר.

בייטל וואס איינער האט דא פארגעסן, אבער גארנישט, ס'איז נישטא קיין זכר דערפון.

ס'איז געווען ממש מאדנע. מיין הארץ איז אויסגעגאנגען פאר דעם איד וואס האט פארלוירן זיין תפילין. איך האב אים זייער געוואלט העלפן, האב איך באשלאסן צו גיין באטראכטן די קאמערעס צו זען ווער עס האט דא איבערגעלאזט. די בילדער לויפן מיר שנעל פאר די אויגן, און פלוצלינג זע איך אים. ער ענדיגט לייגן תפילין, ער לייגט אריין די של יד אינעם בייטל, לאזט איבער די של ראש אויפן טיש, און שפאנט ארויס. דאס איז עס, איך האב גענומען די תפילין וואס איך האב געפונען, עס געלייגט אין א פארשלאסענע שאפע, און מתפלל געווען אז איך זאל זיין א גוטער שליח צוריקצוגעבן די אבידה.

זונטאג אינדערפרי זע איך אים ביים אריינגאנג צום שטיבל, ער האלט פונקט אינמיטן לייגן תפילין. איך בין גלייך צוגעגאנגען צו אים און אים געפרעגט: "דארפט איר אפשר תפילין?" ער האט מיך אנגעקוקט ווי איך בין אראפ פון זינען. וואס פעלט מיר אים צו פרעגן אזא שאלה?!

דאס איז געווען פונקט צווישן לייגן די תפילין של יד און של ראש. ער האט נישט געקענט ענטפערן, אבער איך האב נישט געווארט ער זאל מיר ענטפערן; עס איז מיר געווען קלאר אז ער זוכט יעצט די תפילין של ראש. איך בין שנעל געלאפן צום שאפע וואו איך האב עס געהאט אוועקגעלייגט און איך האב אים עס דערלאנגט.

אזוי ווי ער האט געענדיגט לייגן תפילין, איז דער איד צוגעקומען צו מיר מיט א געוואלדיגע התרגשות און מיר געזאגט: "איר ווייסט וואס דא האט פאסירט?! געווענליך לייג איך תפילין אינדרויסן פון שטיבל, ביי די טישן אין קארידאר, אבער פונקט היינט האב איך מחליט געווען אריינצוגיין דא אינעווייניג. איר זענט צוגעקומען פונקט אין די סעקונדע ווען איך האב אריינגעשטעקט די האנט אין בייטל ארויסצונעמען די של ראש, און איך זע אז ס'איז ליידיג! עס האט מיר אויסגעזען זייער מאדנע, האב איך אנגעהויבן זוכן אינעם טלית-בייטל, טראכטנדיג אז אפשר האב איך עס בטעות דארט אריינגעלייגט. פונקט אין יענע רגע, ווען איך האב נישט געוואוסט וואס צו טון, און איך האב שוין אנגעהויבן טראכטן וואס איך זאל דא טון יעצט אינמיטן לייגן תפילין - פונקט דעמאלט זענט איר אנגעקומען מיט די תפילין אין די האנט!"

איך האב אויסגעהערט די מעשה מיט אלע דעטאלן, און איך האב אים געזאגט אז איך אליין פארשטיי אויך נישט פונקטליך וואס איך האב דעמאלט געזוכט אין יענעם ספעציפישן שטיבל. איך וואלט דאך געקענט זיין אין א גאנץ אנדערע שטיבל צו גיין נאך געלט, אזוי ווי איך טו געווענליך. עס איז געווען ממש אן אפענע השגחה פרטית ווי דער באשעפער האט מיך געפירט איך זאל אים דערקענען און וויסן אז דאס איז דער איד וואס איך האב געזען אויף די קאמערע אז ער האט פארלוירן די תפילין. "קוק," האט דער איד געזאגט מיט עקסטאז, "עס איז געווען באשערט אז מיינע תפילין זאלן פארלוירן גיין און צוריקקומען, אבער דער באשעפער האט מיר געוואלט שפארן די גאנצע עגמת נפש און דאגה פון די אבידה. איר זענט אנגעקומען פונקט, אבער ממש פונקט אין די ריכטיגע מינוט!" מען זעט וויאזוי דער באשעפער היט אונז אפ ביז די קלענסטע דעטאלן.

הרה"ח ר' יהודה מאנדל שליט"א

ה' אוספני

דוד המלך, נעים זמירות ישראל, איז אדורך גאר שווערע צייטן זיין גאנץ לעבן - אפילו נאכדעם וואס מ'האט אים שוין געקרוינט אלס מלך ישראל, און זיכער פארדעם. זיין גאנץ לעבן איז געווען איין קייט פון רדיפות, אבער דוקא צוליב דעם איז ער געווען דער גרעסטער מאמין און בעל בטחון אין כלל ישראל. עס לערנט אונז, אז עס מאכט נישט אויס אויב דו האסט א פאזיציע אדער נישט, אדער וואספארא סארט ארבעט דו טוסט; אויב דו ביסט א בעל הבית אדער א ביזנעסמאן, און אויב דו ביסט חשוב און מצליח אדער די פארקערטע - דאס וויכטיגסטע איז צי דו האסט זוכה געווען זיך אביסל צו מקרב צו זיין צום באשעפער, אדער חלילה נישט.

דער צדיק און ירושלמ'ער מגיד, רבי שלום שוואדראן זצ"ל, פלעגט מאכן א תענית דיבור פאר פערציג טעג פון יאר: פון ראש חודש אלול ביז נאך יום כיפור. רבי שלום איז געווען א גאר געזעלשאפטליכער מענטש, א פריילליכער און שטענדיג פארברענגט געשמאק צווישן מענטשן, אבער דורכאויס די ימים נוראים האט ער געפילט דעם טעם פון "אני לדודי" - איך האב א נאנטן חבר, דעם רבונו של עולם. און ווען מ'האט אזא טייערן חבר, דארף מען נישט קיין אנדערע חברים.

איך געדענק נאך צוויי אנדערע רבנים וואס האבן ליב געהאט צו זיין מיטן באשעפער מער ווי מיט מענטשן, כאטש זיי זענען געווען געזעלשאפטליכע און פריילליכע מענטשן: רבי אביגדור מילער און רבי גרשון ליבמאן. רבי גרשון פלעגט שטענדיג אויסהערן אנדערע און זיך זארגן פאר זיי, כאטש ער אליין האט נישט פיל גערעדט. אבער אין א מוסר שמועס פלעגט ער שטענדיג ארויסברענגען זיין דארשט צו זיין נאנט צום באשעפער. רבי אביגדור מילער פלעגט אויך שמועסן מיט מענטשן, אבער ער האט שטענדיג בעסער געוואלט זיין מיטן רבונו של עולם.

אסאך מענטשן פילן זיך אליין, זיי פילן אז זיי האבן נישט מיט וועמען צו רעדן. אמאל איז דאס א רמז מן השמים אז דער באשעפער וויל הערן פון זיי. ער ווארט זיי זאלן רעדן צו אים. אסאך זענען געהאלפן געווארן דורך דעם וואס זיי האבן אויפגעבויט א נאנטן קשר מיטן באשעפער דורך רעדן צו אים.

אויך דוד המלך, וואס איז געווען דערוויטערט פאר אכט און צוואנציג (!) יאר, און זיין ברודער אליאב האט אים גאר שטארק מבזה געווען (שמואל א' י"ז-כ"ח), איז אנטלאפן אין די ארעמס פונעם באשעפער, ווי ער באשרייבט עס אין קאפיטל כ"ז אין תהלים - דאס קאפיטל וואס מיר זאגן אין די טעג.

ווען דו האסט שוועריגקייטן, לייג אריין מער כוחות אין דיין קשר מיטן באשעפער. דאנק אים אויף דעם גוטס וואס דו האסט יא, אויף די מעלות וואס ער גיבט דיר. דערצייל אים דיינע שוועריגקייטן, און האף אויף די גוטס וואס נאך דער באשעפער קען דיר ברענגען.

ביים גרעניץ

די מלחמה אין אוקריינע האט מיך נישט ממש פערזענליך אינטערעסירט, ווייל איך וואוין אין קאנאדע. אבער ווען כ״ב תמוז האט זיך דערנענטערט, האב איך איינגעזען אז די מלחמה האט יא א שייכות צו מיר. כ״ב תמוז איז די יארצייט פונעם הייליגן רבי׳ שלמה קארלינער זי״ע, וואס ליגט אין לודמיר, אוקריינע. איך האב זייער געוואלט זיין ביי זיין ציון הקדוש אינעם טאג פונעם יארצייט.

האב איך געקויפט טיקעטס פאר מיר און פאר מיין זון. צוליב די מלחמה האב איך נישט געקענט פארן דירעקט קיין אוקריינע, האט מיר דער טרעוול עידזשענט געראטן צו פליען קיין ווארשע, פוילן, און פון דארט פארן מיט א קאר קיין אוקריינע. איך האב געוואוסט אז די טירחא איז ווערד, האב איך געפאלגט זיין עצה און מיר זענען ארויסגעפארן. נאכן לאנדן אין ווארשע, זענען מיר אריינגעשפרינגען אין א לאקאלע טעקסי און געפארן זעקס שעה ביז מיר זענען אנגעקומען צום גרעניץ. ווען מיר האבן זיך דערנענטערט צום גרעניץ, האט זיך דער דרייווער אנטשולדיגט און געזאגט: ״איך האב נישט קיין רשות אריבערצוגיין דעם גרעניץ. איר וועט מוזן ארויסגיין פונעם טעקסי און אריבערגיין דעם גרעניץ צופיס. פארן ווייטערדיגן וועג וועט איר דארפן נעמען אן אוקריינישע טעקסי.״

עס האט אויסגעזען גאנץ פשוט, און איך האב נישט געטראכט אז עס וועט זיין א פראבלעם. מיר זענען ארויס פונעם קאר, געגאנגען צום גרעניץ ליניע, און דארט זענען מיר געוואויר געווארן אז עס איז אינגאנצן נישט שייך אריבערצוגיין דעם גרעניץ צופיס; נאר מיט א קאר. דער איינציגסטער אופן אריבערצוגיין דעם גרעניץ צווישן פוילן און אוקריינע צופיס, איז געווען צו נעמען א קאר פאר דריי שעה וואס זאל אונז טראגן צו אן אנדערע פלאץ אויפן גרעניץ וואו מען קען יא אריבערגיין צופיס.

איך בין געווען שטארק באזארגט איבער די פארשפעטיגונג. עס איז מיר בכלל נישט געווען באקוועם זיך צוריקצוזעצן אין א קאר פאר נאך א לאנגע און אויסמאטערנדע רייזע, און די געלט וואס איך האב שוין געהאט אויסגעגעבן אויף די טייערע טעקסיס איז געווען פיל מער וויפיל איך האב לכתחילה פלאנירט. אבער דער עיקר פראבלעם וואס האט מיר דאס מערסטע ווי געטוהן איז געווען דער זייגער וואס איז געלאפן: אויב די רייזע קיין לודמיר וועט זיך פארציען, וועל איך אנקומען צום ציון נאך די יארצייט.

איך בין דארט געשטאנען און זיך איבערגעטראכט וואס צו טון, ווען פלוצלינג באמערק איך א איד א בעל צורה, מיט א רבני׳שע טראגע. איך בין געווארן זייער איבערראשט פון דעם אליין, ווייל עס איז גאר זעלטן צו טרעפן א היימישן איד ביי די דאזיגע גרעניץ. איך בין צוגעגאנגען צו אים און געפרעגט אויב איך קען מיטפארן מיט אים אריבערצוגיין די גרעניץ. ״אוודאי,״ האט ער געזאגט, און ער האט אונז געבעטן אריינצוגיין אין קאר און זיך באקוועם מאכן. אין געציילטע מינוט זענען מיר שוין געווען אויף די אוקריינישע ערד. פון דארט האט זיך אנגעהויבן א נסיעה וואס איז געווען א הערליכע הכנה פארן זיך משתטח זיין אויפן ציון, א דערהויבענע און התעוררות׳דיגע רייזע. דער איד וואס האט אונז אריינגענומען איז געווען נישט קיין אנדערער ווי כ״ק אדמו״ר מקוידינוב שליט״א.

דער רבי׳ האט אונז דערציילט מיט גרויס התרגשות אז עס איז געווען א מורא׳דיגע השגחה פרטית אז מיר האבן זיך באגעגנט. ״מיר זענען שוין דא געווען פערציג מינוט צוריק,״ האט דער רבי׳ דערציילט, ״נאר איינער פון אונזערע פאסאזשירן האט געמוזט ארויסגיין פון די קאר פאר אפאר מינוט. מיר האבן געווארט אויף אים, און ווען ער איז צוריקגעקומען, האבן מיר געזען אז צען קארס שטייען שוין פאר אונז. היות די גרעניץ-קאנטראל נעמט צייט, איז אויסגעקומען אז מיר האבן געווארט א לאנגע צייט. אבער דאס אלעס איז געווען ווייל דער אויבערשטער האט רחמנות געהאט אויף אייך אויך, כדי איר זאלט קענען אריבערגיין די גרעניץ און אנקומען קיין לודמיר אין צייט.״

א ספר פון אידן

ר׳ משה שעיו דערציילט:

מיט עטליכע יאר צוריק זענען מיר ארויף פון מעקסיקא קיין ארץ ישראל. מיינע עלטערן און מיין ווייב׳ס עלטערן וואוינען דארט, זענען מיר פאר סוכות געפארן קיין מעקסיקא צו זיין מיט די עלטערן און זיי ברענגען נחת פון די אייניקלעך, וואס וואקסן ב״ה אין די אוירא דארץ ישראל. אויף די דאזיגע נסיעה האב איך מיטגענומען מיין קליינע גמרא, וואס איז פאסיג צו לערנען אין דעם אויפ׳ן וועג. דאס איז געווען א מסכת שבת, די מסכתא וואס מיר האבן דעמאלט געלערנט אין כולל. אין יענע טעג איז דער ׳עמוד יומי׳ אויך געווען מסכת שבת, דערפאר האט מיר די גמרא באגלייט איבעראל. בשעת׳ן לערנען פלעג איך צושרייבן הערות און חידושים, מראה מקומות און ביאורים, און איך האב געפילט אז מיין גאנצע הארץ און נשמה ליגט אין די דאזיגע טייערע גמרא.

איין טאג דארט אין מעקסיקא האבן מיר געמוזט גיין צום דאקטאר מיט איינע פון די קינדער. פארשטייט זיך אז איך האב מיטגענומען די גמרא, כדי איך זאל קענען לערנען בשעת׳ן ווארטן. אין די ווארטזאל האב איך נאך געלערנט דערין, אבער זינט דעמאלט איז עס פשוט נעלם געווארן. איך האב גוט געדענקט אז איך בין ארויס מיט די גמרא צו די גאס. איך האב געמיינט אז איך האב עס צוריקגענומען צו אונזער אכסניה, אבער איך האב עס בשום אופן נישט געקענט געפינען דארט.

ערשט נאך צוויי טעג זוכן האב איך געפרעגט מיין ווייב אויב ז׳ האט געזען מיין גמרא. ז׳ איז דערשראקן געווארן פון די שאלה. ז׳ האט דאך אויך געוואוסט ווי טייער די גמרא איז מיר, און אז מען קען עס נישט ערזעצן. מיר האבן פרובירט זיך דערמאנען וואס עס איז געשען, אבער איך האב אלעס פארגעסן בנוגע די גמרא. מיר האבן אנגעהויבן זוכן איבעראל. איך האב אנגערופן די קליניק און געפרעגט אויב זיי האבן געזען א גמרא ליגן דארט אין דעם ווייטינג-רום. עס איז דאך א פלאץ וואו אידן דרייען זיך נישט, און אויב די גמרא וואלט דארט געבליבן, וואלטן זיי עס זיכער באמערקט. אבער זיי האבן בכלל נישט פארשטאנען וואס איך וויל פון זייער לעבן. מיר האבן ווייטער געזוכט אומעטום: אין די דירה וואו מיר זענען איינגעשטאנען, ביי מיינע עלטערן אינדערהיים, און אויך ביי מיינע שוויגער-עלטערן. מיר האבן יעדן איינעם מודיע געווען אז מיר זוכן א קליינע גמרא וואס האט הערות און חידושים אויף די זייטן פון די בלעטער, און מיין נאמען שטייט אויפ׳ן שער-בלאט. אבער יעדנ׳ס גוטע ווילן האט בלויז געהאלפן אז מיר זאלן האבן מיט וועמען מיטצופילן אונזער

ווייטאג, אבער גארנישט מער פון דעם.

דער טאג פון צוריקפארן קיין ארץ ישראל האט זיך שוין דערנענטערט, און איך האב מתפלל געווען צום אויבערשטן ער זאל מיר העלפן און צוריקברענגען די גמרא אין וואס איך האב אריינגעלייגט אזויפיל מי און הארעוואניע.

געציילטע טעג פאר מיר זענען צוריקגעפארן קיין ארץ ישראל, רופט זיך מיין מאמע אן צו מיר מיט גרויס התרגשות: „אונזער שכן, דאקטאר דזשי, האט אהערגעברענגט דיין גמרא!"

„דאקטאר דזשי?!" איך בין געווען אינגאנצן שאקירט, „איך בין דאך אפילו נישט געווען ביי אים אין קליניק!"

מיין מאמע האט מיר דעמאלט דערציילט אז די סעקרעטארין פונעם דאקטאר האט עס געברענגט. ווען איך האב פרובירט צו פארשטיין וויאזוי דאס איז מעגליך, האב איך זיך פלוצלינג דערמאנט וואס דא איז פארגעקומען.

ווען מיר זענען ארויסגעגאנגען פון קליניק, האב איך אראפגעלייגט די גמרא אויפ'ן דאך פונעם קאר, בשעת איך האב צוזאמגעלייגט דאס וועגעלע. דערנאך האב איך אינגאנצן פארגעסן פונעם ספר וואס ליגט נאך אינדרויסן, אריינגעשפרינגען אין קאר און זיך ארויסגעלאזט אין וועג.

די גמרא איז אראפגעפלויגן פונעם דאך גלייך צום סיידוואק, און ווען נישט די גרויסע רחמי שמים וואלט זיך די מעשה דארט געענדיגט. אבער דער נותן התורה האט געהיטן אויפ'ן גמרא מיט א ספעציעלע שמירה. א גוי וואס איז פונקט דארט דורך-געגאנגען האט אויפגעהויבן דעם ספר, עס אביסל דורכגעבלעטערט, און גלייך פארשטאנען אז דאס איז א ספר וואס באלאנגט צו אידן.

ער האט עס אהיימגעטראגן און געוויזן פאר זיין פרוי. זיין פרוי ארבעט אלס סעקרעטארין ביי דאקטאר דזשי. און ז' האט אים געזאגט: „איך וועל מיטנעמען דעם ספר צו מיר אין אפיס; אפשר וועט דער דאקטאר וויסן וואס צו טון דערמיט."

ז' האט עס טאקע מיטגענומען צו די ארבעט, און אזוי איז עס אנגעקומען צו דאקטאר דזשי - וואס איז נישט קיין צווייטער ווי אונזערע עלטערן'ס א שכן!

די גמרא איז צוריקגעקומען צו מיר בשלימות, אן קיין שום סימן פון דעם גאנצן דורכגאנג וואס עס איז אריבער אין די לעצטע וואכן. דאס איז פאר מיר געווען א געוואלדיגער חיזוק, א הערליכער גרוס פון הימל, אז דער אויבערשטער האט הנאה פון מיין לערנען און איך בין זוכה אים צו ברענגען נחת רוח.

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?

רופט אריין צו קו השגחה פרטית: 1-518-613-0140

אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

לכבוד די חשובע רעדאקציע פונעם 'השגחה פרטית' גליון,

איך וויל אייך באדאנקען פאר אייער הערליכן גליון.

איך וואלט געוואלט מיטטיילן מיט די חשוב'ע לייענער א וואונדערליכע נקודה וואס איך האב בייגעוואוינט וויילנדיג אין שפיטאל. איך בין אנגעקומען אין שפיטאל אינגאנצן אומגעראכטן, פאר א באהאנדלונג וואס איז דעפינירט געווארן אלס דרינגענד, און בחסדי שמים האב איך זוכה געווען צו פארברענגען עטליכע טעג בצל כנפי השכינה, און צו זען מיט די אייגענע אויגן זייערע גרויסע חסדים.

די שפיטאל וואו איך בין געלעגן ווערט פארערכנט אלס איינע פון די סאמע פארגעשריטענע אין גאנצן לאנד און אין די גאנצע וועלט, און זיי שטאלצירן מיט זייערע עקספערטן און דאקטוירים. איך האב דארט געטראפן וואוילע מענטשן וואס פראבירן מיט אלע כוחות צו העלפן און היילן מיט א געוואלדיגע איבערגעגעבנהייט צו זייער ארבעט, אבער איך בין פשוט געבליבן געפלעפט צו זען אז קיין לעזונג האבן זיי נישט!

נאכאמאל און נאכאמאל האב איך מיטגעהאלטן ממש מסוכנ'דיגע טעותים: מען גיבט איבער פאלשע אינפארמאציע איבער א פאציענט'ס מצב אדער באהאנדלונג ביים טוישן די שיפטס (משמרות). אפילו די ערפארענע דאקטוירים פאלט צומאל נישט איין צו שיקן א פאציענט פאר מער גרונטליכע טעסטס, און אפילו ווען יא, מוטשען זיי זיך ריכטיג צו פארשטיין די רעזולטאטן.

עס איז מיר וויכטיג צו באטאנען אז דאס קומט נישט פון קיין פארנאכלעסיגונג!! דאס זענען מענטשן מיט א ווארעם הארץ וואס ווילן העלפן - אבער זיי האבן פשוט נישט קיין כח צו היילן! זיי ווילן זייער שטארק, אבער זיי זענען אזוי באגרעניצט!

איך האב אליין געזען אויף מיין אייגענער הויט אז מ'טאר זיך נישט פארלאזן אויף קיין בשר ודם, און די ידיעה ברענגט מיר רואיגקייט און נישט פחד. מיר האבן נישט מורא וואס מ'וועט אונז טון; פונקט פארקערט, מיר גלייבן און פארלאזן זיך אויפ'ן איינציגן באשעפער וואס ער איז באמת דער איינציגסטער בעל הבית. איך האב מיט מיינע אייגענע אויגן צוגעזען ווי מענטשן גייען ארויס פון שפיטאל געזונטערהייט בלויז א דאנק דעם באשעפער, ווייל נאר ער איז דער 'מלך ממית ומחיה', און נאר צו אים איז פאסיג און ריכטיג צו האפן.

בכבוד רב,

חננאל לוי, ירושלים

סְפֶּעצִיעֶלֶע אִיבֶּערְלֶעבֶּענִישׁ

דוּדִי גְרַאסְמַאן פוּן בְּנֵי בְּרַק דֶערְצֵיילְט:

וָואס טוּט אִיר אִין דִי זוּמֶער וָואקַאצְיֶע? אִיךְ זוּךְ אַרַיינְצוּכַאפְּן וָואס מֶער. דֶערִיבֶּער וֶוען אִיךְ הָאבּ גֶעהֶערְט אַז אִין יְרוּשָׁלַיִם גֵייט פָּארְקוּמֶען גָאר אַ סְפֶּעצִיעֶלֶע הַכְנָסַת סֵפֶר תּוֹרָה, מִיט עֶקְסְטֶער אִינְטֶערֶעסַאנְטֶע מוּזִיק וואוּ עֶס לוֹינְט צוּ קוּמֶען אֲפִילוּ פוּן דֶערְוַוייטְנְס, הָאט זִיךְ אָנְגֶעצוּנְדְן מַיין ווילְן. יְרוּשָׁלַיִם פוּן אֵייבִּיג אָן הָאבּ אִיךְ לִיבּ צוּ זֶען, צוּ שְׁפַּאצִירְן, אוּן יֶעצְט הָאבּ אִיךְ אַ גֶעלֶעגְנְהֵייט אַרַיינְצוּכַאפְּן פִיל אוּנְטֶערְהַאלְטוּנְגֶען אִין אֵיין טָאג. אוֹיךְ גֵיין צוּ דִי הַכְנָסַת סֵפֶר תּוֹרָה; אוֹיךְ שְׁפַּאצִירְן מִיט מַיינֶע קָאזִינְס אִין עֶפֶּעס אַן אָרְט וואוּ זֵיי הָאבְּן מִיר שׁוֹין גֶערוּפְן פוּן לַאנְג צוּ גֵיין מִיט זֵיי; אוּן נָאךְ פִילֶע יְרוּשָׁלַיִמֶ'ער אִיבֶּערְלֶעבֶּענִישְׁן. אַזוֹי פִיל זַאכְן! מִיטְן עֶרְלוֹיבֶּענִישׁ פוּן מַיינֶע עֶלְטֶערְן בִּין אִיךְ אִין דֶעם בַּאשְׁטִימְטְן טָאג אַרוֹיף אוֹיפְן בָּאס קַיין יְרוּשָׁלַיִם. וָואס אִיךְ הָאבּ פַארְגֶעסְן אִיז צוּ פְרֶעגְן מַיינֶע עֶלְטֶערְן אַ פוּנְקְטְלִיכֶע סְטַאנְצְיֶע וואוּ אַרָאפְּצוּגֵיין...

אִיךְ טְרֶעף זִיךְ בַּיים אַרַיינְגַאנְג פוּן יְרוּשָׁלַיִם אָן קֵיין מִינְדֶעסְטֶע אַנוּנְג וֶועלְכֶע סְטַאנְצְיֶע אִיז נָאנְט צוּ מַיין קָאזִינְ'ס הוֹיז? וֶוער קֶען מִיר הֶעלְפְן?

וֶוער? דָאס אִיז קֵיין פְרַאגֶע נִישְׁט. דֶער בַּאשֶׁעפֶער. אָבֶּער אִין יֶענֶע מִינוּט הָאבּ אִיךְ פַארְצְוֵוייפְלְט אָנְגֶעפְרֶעגְט אַ הֵיימִישְׁן בָּחוּר אוֹיפְן בָּאס צִי עֶר ווייסְט וֶועלְכֶע סְטַאנְצְיֶע אִיךְ דַארְף אַרָאפְּגֵיין. אוּן עֶר הָאט גֶעוואוּסְט! "אִיךְ גֵיי אַרָאפּ פּוּנְקְט בַּיי דִי סְטַאנְצְיֶע וֶועלְכֶע דוּ דַארְפְסְט," הָאט עֶר גֶעשְׁמֵייכְלְט צוּ מִיר, "אַזוֹי אַז אִיךְ וֶועל דִיר אָנְוַוייזְן פוּנְקְטְלִיךְ וואוּ צוּ גֵיין." אִיז וָואס אַז אִיךְ הָאבּ פַארְגֶעסְן צוּ פְרֶעגְן מַיין מַאמֶע וואוּ אִיךְ דַארְף אַרָאפְּגֵיין. דֶער בַּאשֶׁעפֶער הָאט נִישְׁט פַארְגֶעסְן פוּן מִיר.

גֶעפוּנֶען אַ מִצְוָה

יוֹחָנָן סוֹפֵר פוּן צְפַת דֶערְצֵיילְט:

צְפַת אִיז זֵייעֶר אַ שֵׁיינֶע שְׁטָאט. עֶס הָאט פִיל קְלֵיינֶע גֶעסֶעלֶעךְ אוּן גְרוֹיסֶע שְׁטְרָאזְן. עֶס קוּמֶען דָארְט פִיל טוּרִיסְטְן אוּן עֶס וואוֹינֶען דָארְט אוֹיךְ פִיל אִידְן.

אוֹיסְנַאם אִינְטֶערֶעסַאנְט אוּן צִיעֶנְדִיג.

אֵיין טָאג אִיז מַיין בְּרוּדֶער גֶעגַאנְגֶען אִין גַאס אוּן פְּלוּצְלוּנְג אָן קֵיין עֶרְקְלֶערוּנְג אָדֶער ווִיסְן פַארְוָואס, הָאט עֶר בַּאשְׁטִימְט צוּ פַארְקִירֶעוֶוען פוּן דֶעם הוֹיפְּט וֶועג אוּן זִיךְ אַיינְדְרֵייעֶן אִין אַ קְלֵיין גֶעסֶעלֶע.

גֵייעֶנְדִיג פַארְטְרַאכְט אִין וֶועג שְׁפִּירְט עֶר ווִי עֶר שְׁטוּפְּט עֶפֶּעס מִיט זַיין פוּס. אוֹי? וָואס אִיז עֶס?

עֶס אִיז אַ סֶעלְפָאוֹן! וואס אִיז וַוייזְט אוֹיס אַרוֹיסְגֶעפַאלְן פוּן אַ אִיד.

ווִי קֶען מֶען ווִיסְן פוּן וֶועם? דִי גַאסְן זֶענֶען דָאךְ פוּל מִיט טוּרִיסְטְן.

אָבֶּער וֶוען אַ אִידִישֶׁער אִינְגְל טְרֶעפְט אַן אֲבֵידָה לָאזְט עֶר נִישְׁט אַרוֹיס דִי גְרוֹיסֶע מִצְוָה פוּן הֲשָׁבַת אֲבֵידָה.

עֶר הָאט אָנְגֶערוּפְן צוּם עֶרְשְׁטְן טֶעלֶעפָאן נוּמֶער וואס הָאט זִיךְ בַּאוִויזְן אוֹיפְן סְקְרִין. פוּנְקְט אִיז עֶס גֶעוֶוען דֶער אֵייגְנְטוּמֶער פוּן דֶעם סֶעלְפָאן, וֶועלְכֶער הָאט זִיךְ שְׁטַארְק גֶעפְרֵיידְט אַז אַ וואוֹילֶער אִינְגְל הָאט עֶס גֶעטְרָאפְן.

יֶעצְט הָאט שׁוֹין מַיין בְּרוּדֶער פוּנְקְט גֶעוואוּסְט פַארְוָואס עֶר הָאט הַיינְט פַארְקִירֶעוֶועט פוּן וֶועג. וַוייל אַזוֹי הָאט אִים דֶער בַּאשֶׁעפֶער צוּגֶעפִירְט צוּ מְקַיֵים זַיין דִי גֶעוואַלְדִיגֶע מִצְוָה פוּן הֲשָׁבַת אֲבֵידָה.

בַּאשִׁיצְט פוּן דִי זוּן

מוֹישִׁי לַייפֶער פוּן בֵּית שֶׁמֶשׁ דֶערְצֵיילְט:

יֶעדֶע רִיסֶעס לוֹיפְן מִיר, דִי גְרוֹיסֶע אִינְגְלֶעךְ פוּן חֵדֶר, אַרוֹיס שְׁפִּילְן אִין הוֹיף. דָארְט אִיז דָא אַ גְרוֹיסֶע בָּאדְן וָואס עֶרְלוֹיבְּט אוּנְז אַרוֹיסְצוּגֶעבְּן אוּנְזֶערֶע עֶנְדְלָאזֶע עֶנֶערְגִיעֶ.

אֵיין טָאג, אָן קֵיין סְפֶּעצִיעֶלֶע סִיבָּה, הָאבְּן אַ טֵייל קִינְדֶער בַּאשְׁטִימְט אַז הַיינְט ווילְן זֵיי בְּלַייבְּן זִיצְן.

"זִיצְן וואוּ?" הָאבְּן אַנְדֶערֶע אִינְגְלֶעךְ זִיךְ אוֹיסְגֶעדְרֵייט פוּן שְׁוֶועל פוּן קְלַאס, מִיט אַ פוּס גְרֵייט אַרָאפְּצוּלוֹיפְן צוּם הוֹיף.

"זִיצְן דָא. אִין קְלַאס. פַארְבְּרֶענְגֶען אוּן שְׁמוּעֶסְן, אוּן אֶפְשָׁר אוֹיךְ שְׁפִּילְן צְווִישְׁן דִי פִיר וֶוענְט."

"נוּ נוּ." קֵיינֶער הָאט זִיךְ נִישְׁט קֶעגְן גֶעשְׁטֶעלְט. מִיר זֶענֶען אַלֶע בְּאַחְדוּת אוּן שְׁפִּילְן צוּזַאמֶען.

אִינְמִיטְן רִיסֶעס אִיז גֶעפַאלְן דִי לֶעקְטֶער אוּן אוֹיךְ דִי עֶרְקָאנְדִישְׁן הָאט זִיךְ אָפְּגֶעשְׁטֶעלְט פוּן צוּ שִׁיקְן גוּטֶע קַאלְטֶע לוּפְט.

וֶוען מִיר וָואלְטְן גֶעשְׁפִּילְט אוּנְטְן אִין הוֹיף וָואלְטְן מִיר דָאךְ אַרוֹיפְגֶעקוּמֶען פַארְשְׁוִויצְט! וָואס וָואלְטְן מִיר גֶעטוּן אָן קֵיין עֶרְקָאנְדִישְׁן זִיךְ אָפְּצוּכַאפְּן?

מִיר זֶענֶען גֶעוֶוען אַזוֹי אִיבֶּערַאשְׁט פוּן דִי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית וָואס הָאט אוּנְז פוּנְקְט הַיינְט אַרַיינְגֶעלֵייגְט דָאס גֶעדַאנְק פוּן צוּ בְּלַייבְּן אִין קְלַאס אוּן זִיךְ נִישְׁט אוֹיסְמוּטְשֶׁען אוֹיף דִי זוּן.

טֵייעֶר קִינְד! הָאט אִיר אַ מַעֲשֶׂה פוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?

רוּפְט אַרַיין צוּ קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַאר קִינְדֶער:

1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/4 אוּן פַארְצֵייל דַיין מַעֲשֶׂה.

אוּן נֶעמְט אַ חֵלֶק צוּ פַארְשְׁפְּרֵייטְן אֱמוּנָה אִין דִי גַאנְצֶע וֶועלְט

הודעות ווינקל

טֵייעֶרֶע קִינְדֶער!

גָאר אַסַאךְ שֵׁיינֶע מַעֲשִׂיּוֹת קֶען מֶען הֶערְן,

אִין קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַאר קִינְדֶער:

1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/2

דִי רִירֶנְדֶע אַנְטְפְּלֶעקוּנְג

פרק 3 פון 4

אִין קוּרְצְן פוּן פְרִיעֶר: דֶער מוֹהֵל ר' יִשְׂרָאֵל'י קָאבֶּעל בֶּעט צוּ פַארְפְרִיעֶן דֶעם בְּרִית פוּן דֶעם גוֹי'שְׁן בֶּעיבִּי צוּ דְרַיי אַזֵייגֶער מִיטָאג, צוּלִיבּ דֶעם וָואס עֶר הָאט גֶעדַארְפְט צוּפִירְן זַיינֶע עֶלְטֶערְן צוּם לוּפְט פֶעלְד. אוֹיפְן וֶועג הָאט עֶר אַ גֶעפִיל אַז עֶר הָאט עֶפֶּעס וִויכְטִיג פַארְגֶעסְן...

*בָּרוּךְ הַבָּא

פארזעצונג אי"ה

וואו פארשפרייט איר די גליון?

איך וואוין אין קרית יואל. איך האב דארט אפאר חברים און באקאנטע פאר וועמען איך געב עס, און די איבעריגע טראג איך אריבער ביי מיר אין בית המדרש. איך צעטייל עס, א חלק צופרי און א חלק ביינאכט.

וואס האט אייך געבערענגט צו גיין אין דעם ענין? וואס האט אייך געמאכט צו צושפרייטן דעם גליון?

איך האב עס געזען, איך האב עס באקומען אויף אימעיל, און ס'האט געערעדט צו מיר.

האט זיך אמאל געמאכט איר זאלט עפעס צוריקהערן פון די עולם וואס נעמט עס?

די אידן וואס נעמען עס, זיי האבן עס שטארק ליב. איך בין בית המדרש ווי איך פארשפרייט עס, זענען דא אלע עלטער; אינגלעך, בחורים, טאטעס, יעדער איינער ווער ס'טרעפט עס, יעדער איינער, אלע עלטערס, נעמען עס יעדע וואך און ליינען עס.

עפעס אן אינטערעסאנטע מעשה וואס איר האט אמאל געהאט אין השגחה פרטית וואס איר קענט מיטטיילן?

איך לעב מיט השגחה פרטית, איך האלט עס מיט, טאג טעגליך זע איך אזוי פיל השגחה פרטית! געגנו ווי ס'שטייט "ועל נסיך שבכל יום עמנו".

איז דא עפעס וואס איר קענט איבערגעבן פאר אנדערע וואס טראכטן צו זיי זאלן עס פארשפרייטן?

טאמער מ'שעמט זיך נישט צו קומען אין ביהמ"ד און ארויסלייגן אפאר גליונות אויפ'ן טיש, איז עס כדאי. אמאל איז דא מענטשן וואס האלטן זיך צוריק, ער שעמט זיך צו ברענגען דעם גליון. טאמער האסטו א זיכערקייט און א געפיל צו דעם זאך, מ'זאגט, "איך ברענג דעם גליון", איז נישטא קיין שום סיבה פארוואס נישט. אלע עלטערס נעמען עס און ליינען עס דורך, און דאס איז נאך א געוואלדיגע זכות אויך.

אויסער דעם, ווי באקאנט שטערט פאר פיל גבאים אז מען לייגט אן די בית המדרש מיט גליונות, און נאכדעם דארפן זיי זיך ספראווען מיט די שמות. ביי דעם גליון, סיי איז נישט דא קיין הארבע שמות, און בכל אופן מאכט עס נישט אויס - ס'בלייבט סייווי נישט איבער אויפן טיש...

איך קענט ווערן לא
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פאר'ן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות
הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 585-308-3293

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה

אויב האט איר סיי וועלכע הערות

לאזט איבער א הודעה: 1-518-613-0140 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com